

TANČÍCÍ SNOWBOARDISTKA

EVA ADAMCZYKOVÁ ZÁŘILA
VE 12. ROČNÍKU STARDANCE

VÁŽENÍ DUKLÁCI A PŘÍZNIVCI NAŠICH SPORTOVců,

v roce 2024 nás čeká mnoho sportovních zážitků s vyvrcholením účasti na olympijských hrách v Paříži. Půjde o nesmírně náročné období, do něhož se promítne zejména připravenost jednotlivců a jejich týmů. Už jenom zvládnutí náročných kvalifikací bude kolikrát vyžadovat hodnotné výkony spojené někdy i s trochou pověstného sportovního štěstí.

Nyní je v plném proudu sezona zimní. Někteří už oslavili první úspěchy, jiní na ně teprve čekají. Moc bych si přál, aby jich bylo co nejvíce. Píle a úsilí vložené do přípravy jsou vždy nejlepším předpokladem k dosažení něčeho pořádného. Stoupnout si na stupně vítězů, vidět stoupat státní vlajku a slyšet hymnu znamená pro sportovce nejvíc.

Podpora ze strany Ministerstva obrany je u sportovců Dukly na vysoké úrovni. Do nadcházejícího roku tedy vyslovuji přání, aby co nejlépe zúročili své tréninkové úsilí a důstojně reprezentovali Českou republiku a armádní sport jako takový. Dosažené úspěchy národ vždy pozitivně propojí a světu náležitě ukáží sportovní velikost naší malé země.

Pavel Benc

plukovník Pavel Benc, ředitel ASC Dukla

SPORTOVEC ROKU 2023: TŘI DUKLÁCI V TOP 10

Tři zástupce mělo ve finále novinářské ankety Sportovec roku 2023 Armádní sportovní centrum Dukla.

Na nejvyšší příčku dosáhla snowboardcrossařka Eva Adamczyková. Mistryně světa obsadila v elitní desítce čtvrtou příčku. Šestá pozice patří atletovi Jakubu Vadlejšovi, držiteli bronzové medaile v hodů oštěpem na mistrovství

světa. Hned za ním skončil rychlostní kanoista Martin Fuksa, mistr světa na olympijském kilometru.

Korunu pro královnu českého sportu si nasadila tenistka Markéta Vondroušová. Za vítězkou Wimbledonu se umístili Ondřej Perušič a David Schweiner, beachvolejbalový pár mistrů světa, a hokejista David Pastrňák. Jednu

stopu zanechala Dukla ještě v soutěži kolektivů. Členem druhé smíšené štafety Česka na 4x400 metrů, která na atletickém MS vybojovala bronzovou medaili, byl Patrik Šorm. Na Evropských hrách, kde Češi dosáhli na zlato, běžel místo něj další duklák Vít Müller.

Text: ASC Dukla/lan, foto: CPA

Jakub Vadlejš (vlevo) a Martin Fuksa po vyhlášení ankety v hotelu Hilton

Nejlepšími veslaři Vraštil se Šimánkem

Veslaři Dukly Praha Jiří Šimánek a Miroslav Vraštil se potřeťi za sebou stali nejlepší českou veslařskou posádkou. Dvojskif lehkých vah sice obsadil na letošním mistrovství světa v Bělehradě neoblíbené čtvrté místo, ale kvalifikoval se na olympijské hry v Paříži 2024. A mimochodem – jednačtyřicetiletý Miroslav Vraštil bude ve městě nad Seinou závodit pod olympijskými kruhy už počtvrté. Dodejme ještě, že suverenita této posádky se projevila i v trenérské anketě. Zvítězit v ní nemohl nikdo jiný než Michal Vabroušek, trenér lehkovážného dvojskifu.

VOZP

**VOJENSKÁ
ZDRAVOTNÍ
POJIŠŤOVNA**

ZABĚHL PŘEKÁŽKY POD 49 VTEŘIN, SPLNIL SI SEN

V příští sezoně Müller zabojuje o olympiádu

Běhalo mu to. Smělé cíle dokázal Vít Müller přetavit v uplynulé sezoně v pozoruhodné výkony a výsledky. A hladoví dál. „Jinak bych atletiku nedělal. Hlavně toužím po startu na olympijských hrách v Paříži,“ prozradil sedmadvacetiletý závodník pražské Dukly specializující se na čtyřstovku překážek.

Po Tokiu by byly druhé v jeho kariéře. Stačí maličkost, pokořit ostrý limit 48,70. K této hranici nemá daleko. V létě si na mistrovství republiky v Táboře zaběhl osobní rekord 48,96. Schází tedy „pouhých“ 26 setin. „Jeví se to jako snadné, ale opak je pravdou. Na podobných časech se už těžko posouvá. Aby to klaplo, musí vám závod vyjít se vším všudy,“ podotýká.

Času z Tábora si velmi cení. „Splnil jsem si sen. Vždycky jsem tuhle trať toužil běžet pod

devětačtyřicet,“ přikyvuje. Radoval se ale i z dalších úspěchů. Se smíšenou štafetou vyhrál mistrovství Evropy družstev v Chorozové a s mužskou se na světovém šampionátu v Budapešti podílel na vytvoření národního rekordu. „Když zůstaneme zdraví, můžeme být ještě lepší,“ soudí.

Tuto prognózu by společně s Matějem Krskem, Pavlem Maslákem a Patrikem Šormem rád naplnil na květnovém mistrovství světa štafet na Bahamách, kde se bude bojovat o čtrnáct postupových míst na olympijské hry. „Předtím pojedeme ladit formu na Floridu. Chceme být stoprocentně připraveni a soupeře překvapit.“ Hodnota rekordního zápisu z MS je 3:00,99. České kvarteto by ji rádo stlačilo pod tři minuty. „Možnosti, jak tento čas vylepšit, určitě existují. Pavel s Patrikem běželi v Budapešti skvěle. Já i Matěj potřebujeme půl vteřinu srazit, což nereálné rozhodně není. Pak by z toho mohl být krásný výsledek, který by nám dával

Vít Müller při finiši na Evropských hrách v Chorozové

naději i na olympijské finále,“ je přesvědčen rodák z Nymburka.

Přestože je překážkář, těší se i na halovou sezonu. „Není co ztratit. Jde o standardní proceduru. Start na halovém mistrovství světa v Glasgow je lákavý, ale limit na hladké čtyřstovce visí hodně vysoko,“ poukazuje na kvalifikační čas 45,90. „Kluci po dráze létají čím dál rychleji. Uvidíme, jak se s tím poperu.“

**Text: Pavel Král (ASC Dukla),
foto: CPA**

VETERÁNKA MACHAČOVÁ ZÍSKALA NA DRÁZE V MOTOLE SVŮJ 54. A 55. ČESKÝ TITUL!

Svou už tak úctyhodnou sbírku domácích elitních titulů navýšila na dráze v Motole na neuvěřitelné číslo 55! V rámci Maxbike Mistrovství Planety nenašla sedmatřicetiletá Jarmila Machačová přemožitelku v bodovačce a omniu. „Úplně jsem to nečekala. Před závody jsme se vrátili z poměrně náročného soustředění. Ale nakonec jsem vše zvládla velmi dobře,“ libovala si.

Věkem už veteránka to pořád umí nandat mnohem mladším soupeřkám. Jen pro zajímavost. Svůj první triumf v elitní kategorii slavila ještě jako juniorka v roce 2004, kdy se teprve narodila její současná oddílová kolegyně z Dukly Barbora Němcová, třetí žena z omnia. „Na jednu stranu mě to těší, na druhou doufám, že mě mladší holky už začnou porážet,“ řekla s úsměvem. „Trénink mě pořád baví. Nejezdím už tolik pod stresem. Cyklistiku si mnohem víc užívám.“

Ve vylučovacím závodě skončila stříbrná za Petrou Ševčíkovou. „Tohle umístění беру jako krásný bonus. Specializuji se na bodovačku, s pódiem v eliminaci jsem moc nepočítala, protože se této disciplíně tolik nevěnuju,“ poznamenala.

Na prosincovém republikovém šampionátu jako každoročně panovala báječná atmosféra. „Pořádá to Dukla, takže tu bylo hodně rodinných příslušníků i bývalých cyklistů a známých. Jsou to vždy příjemná setkání,“ konstatovala. V doprovodném programu se představil dokonce i Machačové roční syn Richard! „Děti závodily na odrážedlech, což je

vždycky show. Říša je ještě malej, ale babička s dědou mu trochu pomohli. Premiéru má za sebou, i když úplně celé kolo neobjeli,“ směje se. Mateřské povinnosti v kombinaci s vrcholovou cyklistikou zvládá úspěšně. „Vždycky musím sehnat nějaké hlídání. Rodiče mi ale hodně pomáhají.“

Někdejší mistryně světa v bodovačce (2013) získala v červnu mistrovský titul v silničním závodě, nyní přidala další dva na dráze. Dohromady jich má na kontě už 55! „Hezké číslo, ale kvůli tomu nezávodím. Kolo mě hlavně pořád baví. Vítězství je takovou třešničkou na dortu.“ V lednu Machačová oslaví 38. narozeniny a úspěšnou kariéru ještě končit nehodlá. „Pokud nebudu zraněná, měla bych v roce 2024 ještě pokračovat. V lednu mě čeká mistrovství Evropy v bodovačce, potom i jednorázové závody kategorie jedna na Mallorce,“ nastínila svůj nejbližší program legendární dráhařka armádního klubu Dukla.

Jen pro úplnost. Dráhaři ASC na mistrovství ČR získali deset titulů! Ve stíhacím závodě družstev (Jan Voneš, Radovan Štec, Matyáš Koblížek), v madisonu (Jan Voneš, Denis Rugovac), eliminaci (Adam Křenek, Petra Ševčíková), omniu (Adam Křenek, Jarmila Machačová) a bodovačce (Jarmila Machačová). Z juniorů slavili prvenství Filip Richter (eliminace) a Vendula Strakatá (eliminace a omnium).

Hodnota rekordního zápisu z MS je 3:00,99. České kvarteto by ji rádo stlačilo pod tři minuty. „Možnosti, jak tento čas vylepšit, určitě existují. Pavel s Patrikem běželi v Budapešti

skvěle. Já i Matěj potřebujeme půl vteřinu srazit, což nereálné rozhodně není. Pak by z toho mohl být krásný výsledek, který by nám dával naději i na olympijské finále,“ je přesvědčen rodák z Nymburka.

Přestože je překážkář, těší se i na halovou sezonu. „Není co ztratit. Jde o standardní proceduru. Start na halovém mistrovství světa v Glasgow je lákavý, ale limit na hladké čtyřstovce visí hodně vysoko,“ poukazuje na kvalifikační čas 45,90. „Kluci po dráze létají čím dál rychleji. Uvidíme, jak se s tím poperu.“

**Text: Pavel Král (ASC Dukla),
foto: Jan Brychta**

Jarmila Machačová na velodromu v Motole zářila.

ADAMCZYKOVÁ UŽ PŘEHODILA VÝHYBKU Z TANEČNICE JE ZASE SNOWBOARDISTKA

Ze sportu je zvyklá na výhry, ale pochopitelně i na prohry. Druhé místo ve StarDance je pro duklačku Evu Adamczykovou trochu něco jiného. Olympijská vítězka ve snowboard-crossu ze Soči 2014 a bronzová o čtyři roky později v Pchjongčchangu nebyla ze svého vystoupení zklamaná.

„Určitě nejsem, v životě jsem už vyhrála tolik věcí. A navíc pocity při taneční soutěži vnímám trochu jinak než ve sportu. Na prkně je pro mě hlavní meta dostat se do velkého finále. Naopak ve StarDance se všechno odvíjelo od jednotlivých tanců. Při vyhlášení konečných výsledků jsem cítila klid a úlevu. Snažila jsem se, abych si to co nejvíc užila, zafixovala si to, jaké to bylo, a zapamatovala si to,“ vyprávěla třicetiletá Eva Adamczyková.

Tím, že se s profesionálním tanečníkem Jakubem Mazúchem dostali tak daleko, se jí splnilo přání a s celkově druhým místem byli spokojení. „Mohla jsem si vyzkoušet opravdu všechny tance, choreografie a kroky. Díky tomu jsem šťastná a bylo mi jedno, jak to dopadne,“ přiznala slavná sportovkyně. „Hrozně jsem se na to těšila a byl to obrovský zážitek. Na finále jsme si vybrali tance i díky fanouškům, ale naše představy se s jejich shodovaly.“

Okouzila diváky a ohromila porotu

Celý loňský podzim na sebe s dalšími soutěžícími poutala pozornost. Její taneční výkony měly velký ohlas u diváků, ale i u poroty. Nabízela se otázka, jestli existuje něco, co usměvavě sympatáče nejde. „Bylo to celé bláznivé, říkala jsem si, jestli to lidi pořád baví, když se jim pořád objevujeme na obrazovkách a nemají od nás oddech, ale moc jsem si to užívala,“ culila se rodačka z Vrchlabí.

Mimochodem její taneční partner vybojoval v roce 2013 na Světových hrách v Cali stříbrnou medaili v salse. „Díky Jakubovi jsem mohla poznat charakter jednotlivých tanců. Obohatil mě zkušenostmi, jak mají vypadat. To jsem poznala hlavně při salse. V ní je Jakub

u nás velmistr. Dodal mi background, jak to na Kubě skutečně funguje. Bylo to veselé a divoké, a o to jde,“ vykládala Adamczyková, která kvůli StarDance nestihla odjet dva díly Světového poháru.

Místo toho jen dřela, aby vyhrála na parketu. To ale jejím cílem nebylo. Ze sportu zná rivalitu, ale jaké to bylo v televizní soutěži? „Nebylo potřeba nic korigovat. Ani při snowboardcrossu to není nijak vyhocené. S holkama se normálně bavíme a podporujeme se, protože jak je to nebezpečný sport, tak je člověk vždycky rád, když každý dojede ve zdraví do cíle. Pochopitelně chci vyhrát, ale to neznamená, že se budu proti soupeřkám nějak vymezovat. Když nepostoupíte, pogratulujete tomu lepšímu. Přece víte, že byl rychlejší,“ vysvětlila.

Tancování byla příjemná změna

Mohla porovnávat, jestli je pro ni náročnější sport, nebo tanec. „Psychicky určitě tanec, protože na to není člověk zvyklý. Teprve za dva tři měsíce, co se rozjely tréninky a najela jsem do tanečního módu, jsem se s tím víc sžila. Snowboardcrossovou přípravu dobře znám, ale nejsem zvyklá být tak dlouho zavřená.“ StarDance trvala pět měsíců, příprava na každý soutěžní večer trvala celý týden. Taneční soutěž účastníky doslova pohltila, přesto na ni bude Evka ráda vzpomínat. „Na celý ten proces, na hodiny ve zkušebně, kdy jsem se mohla tance učit. A samozřejmě na večery a společně strávené chvíle,“ poznamenala dvojnásobná mistryně světa. Připustila, že v obecné rovině by jí tancování mohlo při snowboardcrossu v něčem pomoci. „Člověk se snaží, aby tělo bylo flexibilní v přizpůsobování. A o tom kros je. Třeba jak se mění tratě. Nikde nejsou každý rok úplně

stejně. Když jsem před pár lety začala víc jezdit na kole a zkusila lehký sjezdíky, tak mi to taky pomohlo, ale přitom jsem vůbec nečekala, že by to mohlo mít na ježdění s prknem nějaký vliv. Přes deset let jsem dělala pořád stejné věci. Tancování mi pomohlo nabořit stereotyp. Byla to příjemná změna,“ přiznala.

Kotníky jsou v pořádku, nic ji nebolelo

Zranění z konce roku 2021 ji nelimitovalo. „I kdybych nebyla po zlomeninách kotníků, musela bych si zvyknout na podpatky. Normálně je totiž nenosím, ale po měsíci se to srovnalo. Ani jsem neměla mega odřené nohy. Dokonce mám dojem, že se mi je podařilo rozehýbat. Myslím, že na mě mělo tancování blahodárné účinky,“ přemítala.

„Celkově bych řekla, že jsem jiným způsobem poznávala své tělo, a to si myslím, že se mu při sportu docela věnuju. Musím zaťukat, že mě vlastně nic moc nebolelo. Jen mi asi dvakrát cvaklo v rameni a byla jsem hodně unavená, a to je všechno. Příjemné bylo, že za námi každý pátek přišla paní fyzioterapeutka, takže jsme se vždycky dali do kupy,“ pokračovala.

Hvězda televizních diváků musela po skončení StarDance přehodit výhybku – z tanečnice zase na snowboardistku. „Na Vánoce přejíždím do Krkonoš. Doufám, že sníh vydržel a že se tam zima vrátí. Hned po Novém roce vyrazím na soustředění a koncem ledna mě čeká třetí závod Světového poháru. Tam se už budu chtít ukázat jako závodnice,“ vzkazovala světenkyně Marka Jelínka po skončení taneční soutěže.

Text: Milan Novotný, foto: ČT/David Raub

Eva Adamczyková si StarDance s partnerem Jakubem Mazúchem velmi užívala.

JUBILANTI DUKLY SE ZNOVU SEŠLI

NEJSTARŠÍMI BYLI PĚTAOSMDESÁTILETÍ RÁZL S HOFFMANNEM

Konferenční sál Domu armády Praha znovu ožil při společenském setkání legend Armádního sportovního centra Dukla, které se v roce 2023 dožily významného životního jubilea. Bývalí vynikající sportovci, někteří posléze i dlouholetí armádní činovníci, převzali z rukou vedení ASC upomínkové dary. Na pódiu se jich objevilo dvaadvacet.

V úvodním proslovu neopomněl plukovník Pavel Benc, ředitel Armádního sportovního centra Dukla, zmínit jejich přínos pro armádní klub a vyzdvihnout výkony v reprezentaci na největších mezinárodních akcích typu olympijských her, mistrovství světa či Evropy. Zároveň připojil osobní přání. „Radujte se z každého dne. Žádná doba není jednoduchá, veselí sportovci ale vypadají mnohem lépe než ti, kteří si stěžují na všelijaké nepodstatné maličkosti,“ poznamenal.

Nejstaršími dukláky byli pětaosmdesátiletí Bohuslav Rázl, úspěšný dlouholetý kouč běžeckého lyžování, a veslař Pavel Hoffmann, bronzový medailista z olympijských her z Tokia 1964 na dvojskifu. „Snažím se držet sloganu pohybem ke zdraví. Stále pravidelně chodím do loděnice, kde máme partu bývalých reprezentantů. Dnes jsem na skifu ujel pět kilometrů, a tak to dělám dvakrát až třikrát

týdně celých padesát let,“ udivil Hoffmann přítomné.

Štěpán Škorpil, který oblíbenou akci moderuje od roku 2001, vítal i další osobnosti. Na výročním shromáždění nescházel například osmdesátiletý Jan Kúrka, olympijský vítěz z Mexika 1968 ve střelbě z libovolné malorážky. „Ta tradice se mi líbí, i když je nám decentním způsobem připomenut náš věk,“ usmíval se rodák z Pelhřimova. „Dukle patří za organizaci tohoto krásného aktu velký dík. Stejně tak Ministerstvu obrany, protože výborným způsobem sport v této zemi podporuje. Vidíme to právě i zde na legendách, které v armádě vyrostly,“ doplnil.

Z velkých jmen lze dále zmínit atleta Jiřího Kynose (80), sprintera, jenž slavil obrovské úspěchy se štafetou a podílel se i na sedmácti československých rekordech! A nechyběly další legendy. Kupříkladu cyklisté Jaromír Doležal (70) a Michal Klasa (70), házenkář Ladislav Beneš (80), fotbalista Ján Geleta (80) či veslař Pavel Svojanovský (80).

V příjemné atmosféře se po oficiálním programu oslavenci dobře bavili, vzpomínali na výjimečné okamžiky svých sportovních životů a do roku 2024 si v předvánočním čase popřáli především pevné zdraví.

Mezi jubilanty nescházel olympijský vítěz z Mexika 1968 ve střelbě z libovolné malorážky Jan Kúrka.

Ředitel ASC Dukla Pavel Benc si se svým bývalým trenérem Bohuslavem Rázlem měl co říct.

Text: Pavel Král (ASC Dukla), foto: CPA

DUKLÁK TĚLEM I DUŠÍ.

ŠILHAVÉHO BYCH U NÁRODĀKU NECHAL, ŘÍKÁ GELETA, ČESKOSLOVENSKÝ FOTBALISTA ROKU 1967

Za Duklu nastupoval neuvěřitelných třináct sezon, odehrál v jejím dresu 284 ligových zápasů a nasázel 27 branek. Ján Geleta, československý fotbalista roku 1967, nedávno oslavil 80. narozeniny. Na setkání jubilantů Armádního sportovního centra se bývalý reprezentant rozpovídal o minulosti i svých názorech na zdoluhavou volbu nového trenéra národního týmu.

A dostal své pověsti: co na srdci, to na jazyku. „Jardy Šilhavého bych se po úspěšné kvalifikaci zastal a přemluvil ho, aby zůstal. Ne proto, že ho znám jako dobrého chlapa a kamaráda, ale z vlastní zkušenosti,“ řekl rezolutně.

Co přesně máte na mysli?

Měli ho nechat dodělat svou práci. Nepodrželi ho. Když postoupil na šampionát, úkol splnil. Všichni si tady hrají na odborníky. Mluví do všeho, ale měli by se spíše chytit za hlavu. Kluci svého trenéra znají, vztahy se dlouho utváří. Když přijde nový kouč, tak nějaký čas trvá, než si všechno sedne. Půl roku před mistrovstvím Evropy to není dobré.

Ve skupině jistě narazíme na Portugalsko a Turecko...

Těžká skupina. Aby kluci něco uhráli, musí se pořádně stmelit. Hodně jich má zkušenosti za zahraničí, ale potřebují vystupovat jako pořádný tým. Makat jeden za druhého.

Podobně jste to měli na olympijských hrách v Tokiu 1964, kde jste získali nečekané stříbro, že?

Byl jsem tehdy bažant. V hlavě mi létala spousta věcí. Bylo mi jednadvacet, měl jsem těsně před svatbou. Ale sešla se tam tehdy právě skvělá parta. Zkušení matadoři jako Honza Brumovský či Pepík Vojta. A trenér Ruda Vytlačil nám viděl do duše, byli jsme propojeni. Proto jsme dosáhli velkého úspěchu.

Jak moc si po letech užíváte setkání bývalých slavných dukláků?

Moc, i když by nám ten věk neměli tolik připomínat. (směje se)

Zdraví slouží?

Mohlo by to být lepší. Začaly mě bolet kyčle. Smál jsem se Panenkovi s Dobiášem a teď jsem na tom podobně.

Kdy jste byl naposledy na hřišti coby aktivní hráč?

V 58 letech za gardu internacionálů. Šlo o benefici, nastoupil jsem na postu obránce. Kdyby mě ale neštíplo klíště, tak jsem možná běhal ještě teď.

Vysvětlíte?

To štípnutí jsem přechodil. Začal jsem ztrácet orientaci, měl jsem zánět nervové soustavy. Skončil jsem v Benešově na kapačkách. Pak už to bylo celkem dobré.

Dukla je pro vás srdeční záležitostí. Určitě si někdy rád zavzpomínáte na staré dobré časy a nádherné zápasy na milované Julisce...

Každému sportovci bych přál, aby se mu stalo to co mně. Když jsem do Dukly v roce 1963 přišel, dostal jsem se mezi dvacet učitelů fotbalu. Koukal jsem, protože jsem v té době uměl jenom běhat. Měl jsem taky kliku na trenéry. Chtěli naši hru uprostřed hřiště zrychlit a zjednodušit. Já byl pro ně díky výborné kondici ideálním řešením. Běhal jsem kolem Pepíka Masopusta. A postupem času mě kluci i ten fotbal hrát naučili. Byly to opravdu krásné časy.

Text: Pavel Král (ASC Dukla), foto: CPA

KANOISTA FUKSA SI UŽÍVAL BĚŽKY V JIZERSKÝCH HORÁCH. DENNĚ NAJEL 50 AŽ 60 KILOMETRŮ!

Martin Fuksa si soustředění v Jizerských horách i díky přítomnosti rodiny užíval náramně.

Běžky miluje, v náročné přípravě na ně velmi sází. Po vysokohorském soustředění v italském Livignu si jich v prosinci elitní kanoista Martin Fuksa, nejlepší armádní sportovec roku 2023, užíval na oblíbených tratích v Jizerských horách.

V olympijské sezoně budou nastrádané kilometry velmi důležitým základem pro mimořádné výkony na vodě. Fuksa to moc dobře ví. „Jedeme podle plánu. Zdraví slouží, nemůžu si zatím na nic stěžovat,“ usmíval se šampion ze srpnového mistrovství světa v Duisburgu. „Je skvělé, že tam byl sníh. Běžky jsem si moc oblíbil. Chodil jsem na ně ráno i odpoledne. Denně jsem najel kolem 50 až 60 kilometrů,“ přibližuje obdivuhodnou tréninkovou normu. Plnil ji do puntíku, i když byl těžký sníh a stopy

se stávaly z hlediska fyzické námahy náročnějšími. „Kvůli oblevě byl podklad vodovější, moc to kolikrát nejelo, nohy z toho pěkně bolely. Večer jsem z toho byl hotovej. Dřina se ale později na kánoi vyplatí. Potřebuji být silný,“ říkal přesvědčivě.

Soustředění v malebném prostředí Janova nad Nisou mělo pro Fuksu i jiné kouzlo. Pobýval zde nejen s tréninkovou skupinou svého otce Petra, ale i s manželkou a dcerou. „Přes den jsem trénoval, večer jsme byli spolu. Užívali jsme si různé hry a také mastili karty. Turnaj v Prší měl grády, i když se mi zpravidla nedařilo,“ smál se. U penzionu si poprvé v životě vyzkoušel také práci se sněhovou frézou.

„Zajímavá zkušenost. Taková těžší sekačka na trávu. Ale jinak pěkná fuška. Jsem rád,

že se zatím můžu živit sportem,“ pobavil nadsázkou.

V lednu opět vyrazí na kemp do Livigna. Už dvakrát si z něho odskočil na populární La Diagonelu, závod seriálu Ski Classics. „Jenže jsem po něm vždy onemocněl. Asi z vyčerpání. Takže do toho letos nepůjdu,“ předeslal. Vrcholem jeho snažení ve stopě se tak stane počátkem února Jizerská padesátka. „Poslední ročník jsem kvůli nemoci neabsolvoval. Těším se, že si to vynahradím. Pak už poletíme za teplem do Kolumbie,“ prozradil nejbližší program přípravy mnohonásobný mistr světa a Evropy v kategorii C1.

Text: Pavel Král (ASC Dukla), foto: CPA